



## Στά Ιχνη τῶν Ἀγίων

### Ὁ νεομάρτυρας Μιχαήλ Βουρλιώτης (16 Ἀπριλίου)

- Χριστὸς ἀνέστη!
- Ἀληθῶς ἀνέστη!

Τί ὁμορφος χαιρετισμός, παιδιά! Δέν χορταίνουμε νά ἀνταλλάσσουμε σαράντα μέρες μετὰ τὸ Πάσχα αὐτὸν τὸν τόσο θριαμβευτικὸ χαιρετισμό!

- Ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε!
- Ἀληθινά ἀναστήθηκε!

Κάποτε ὅμως δέν ἦταν τόσο ἀπλό νά λές ὅτι ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε. Ὅποιος ὁμολογοῦσε ὅτι πιστεύει στήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ κινδύνευε. Τὸν ἀπειλοῦσαν ἀκόμη καί μεθ' ἑαυτὸν θάνατο. Ἔτσι συνέβη καί μεθ' ἑνα νεαρὸ παλληκάρι, τὸν **Μιχαήλ Βουρλιώτη**, γιὰ τὸν ὁποῖο θά σᾶς μιλήσω σήμερα.

### Ἀπὸ τὸ συναζάρι

Μέ τὴν ἱστορία μας θά ταξιδέψουμε σὴν Μικρὰ Ἀσία, στά χρόνια πού οἱ Ἕλληνες ἦταν ὑποδουλωμένοι στοὺς Τούρκους. Στὸ χωριό

**Βουρλά**, κοντά στή Σμύρνη, τό 1754 γεννήθηκε ό **Μιχαήλ**. Έλλη-  
νες ήταν οί γονεΐς του· ώς Έλληνας καί όρθόδοξος χριστιανός με-  
γάλωσε κι αυτός. Στά δεκαοχτώ του χρόνια έγινε μεταξουργός καί  
απέκτησε δικό του μαγαζί. Πολυτελής καί ακριβή ή κλωστή πού που-  
λούσε, τό μετάξι. Γι' αυτό πολλοί πελάτες, χριστιανοί καί μουσουλ-  
μάνοι, τόν επισκέπονταν στό μαγαζί του.

Συχνά έμπαινε στό κατάστημα ένας Τουρκος, πού άλλο δέν  
έλεγε κάθε φορά παρά γιά τόν θεό τους, τόν Άλλάχ, καί τόν προ-  
φήτη του, τόν Μωάμεθ. Κι ύστερα τόνιζε στόν Μιχαήλ πόσα αγαθά  
θά αποκτοΐσε, αν γινόταν Τουρκος, πόσο άνετη ζωή θά ζοΐσε ώς  
μουσουλμάνος. Πείστηκε στά λόγια του τό παλληκάρι καί τό 1772,  
**στήν άρχή τής Μεγάλης Σαρακοστής, ζήτησε νά γίνει μουσουλ-  
μάνος**. Τούρκεψε ό Μιχαήλ, έκλεισε καί τό μαγαζί του καί πήγε νά  
δουλέψει στό καφενεΐο ενός Τούρκου.

Έφτασε τό Πάσχα. Όλοιοί Έλληνες ήταν γεμάτοι χαρά. Άκόμη  
καί στό καφενεΐο όταν έμπαιναν, χαιρετοΐσαν μέ όλη τή δύναμη  
τής ψυχής τους: «Χριστός άνέστη!». «Άληθώς άνέστη!», άπαντοΐσαν  
όσοι ήταν ήδη εκεί. Τά πρόσωπα έλαμπαν μέσα στό φώς του Χρι-  
στοΐ. Καμπάνες σίς εκκλησίες τότε άπαγορευόταν νά χτυποΐν. Συ-  
νέχεια όμως άκουγόταν σίς γειτονίες ό χαρμόσυνος αναστάσιμος  
χαιρετισμός.

Ό νεαρός Μιχαήλ ένιωσε μιά μεγάλη λύπη, γιατί δέν μπο-  
ροΐσε πιά νά λέει κι αυτός τό «Χριστός άνέστη!» - «Άληθώς άνέ-  
στη!». Κι όταν κάποια στιγμή μέσα στό καφενεΐο όπου δούλευε οί  
πιστοί έψαλαν τό «Χριστός άνέστη», μπήκε κι αυτός ανάμεσά τους  
καί **έψαλε δυνατά**.

Συγκινήθηκε βαθιά. «Ό Χριστός μας αναστήθηκε!», είπε στόν  
έαυτό του. «Εσύ, Μιχαήλ, τί έπαθες καί άνήθηκες αυτή τή μεγάλη  
καί ίερή αλήθεια; Εΐσαι κι εσύ όρθόδοξος χριστιανός!». «**Ναί, είμαι  
κι έγώ όρθόδοξος χριστιανός**», άπάντησε μέσα του ό Μιχαήλ, «**καί  
είναι αλήθεια ότι ό Χριστός μου αναστήθηκε**».

Όσοι όμως τον είδαν να ψάλλει ανάμεσα στους χριστιανούς απόρησαν, οί Τοῦρκοι θύμωσαν.

Κάποιος τοῦ φώναξε:

- Γιατί ψάλλεις κι ἐσύ τό «Χριστός ἀνέστη»; Ἐσύ Τοῦρκος δέν ἔγινες;

Ὁ Μιχαήλ τότε μέ βλέμμα φωτεινό καί θάρρος στήν καρδιά του ἀπάντησε:

- Αὔριο θά δεῖτε! Ἄλλο τί ἤμουν καί ἄλλο τί θά γίνω ἀπό δῶ καί πέρα!

Πράγματι, **τή δεύτερη μέρα τοῦ Πάσχα ὁ Μιχαήλ πῆγε στόν τοῦρκο δικαστή**. Χωρίς νά χάσει καιρό, ἄρχισε νά διηγεῖται:

- Ἐνας ἄνθρωπος, δικαστή μου, εἶχε χρυσάφι καί τόν γέλασαν. Τοῦ εἶπαν: «Δῶσε αὐτό πού ἔχεις, τό χρυσάφι, γιά νά πάρεις σίδερα εἶναι πιό βαριά, γι' αὐτό εἶναι πιό πολύτιμα». Ἐκεῖνος τούς πίστεψε κι ἔκανε τήν ἀνταλλαγή. Τόν γέλασαν, δικαστή μου. Τί θά πρέπει νά κάνει ὕστερα ἀπ' αὐτό, ἀφοῦ κατάλαβε τήν ἀπάτη;

- Νά πάρει πίσω τό χρυσάφι του καί νά τούς δώσει τά σίδερα, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

- Ἔτσι κι ἐσύ, δικαστή μου, πάρε πίσω τά σίδερα πού μοῦ ἔδωσες, τή θρησκεία σου, καί **δῶσ' μου τό χρυσάφι μου, πού εἶναι ἡ πίστη μου στόν Ἰησοῦ Χριστό**.

Θαύμασαν καί οἱ ἄγγελοι τή γενναιότητα τοῦ παλληκαριοῦ!

Ὁ δικαστής ὅμως ἐπέμενε νά τοῦ λέει πώς μόνο ἂν παραμείνει μουσουλμάνος, θά ζήσει μιᾶ ἀνετη ζωή καί θά κερδίσει πλοῦτη. Ἀντίθετα, ἂν γίνει πάλι χριστιανός, κινδυνεύει νά χάσει καί τή ζωή του ἀκόμη.

Μά ὁ Μιχαήλ δέν ἀπαντοῦσε τίποτε ἄλλο παρά μόνο: **«Χριστός ἀνέστη!»**.

Τόν ὁδήγησαν **στή φυλακή**. Ἐκεῖ ἔμεινε δύο μέρες καί ὕστερα **τόν ἔφεραν ξανά μπροστά στόν δικαστή**. Πάλι αὐτός ἄρχισε νά τοῦ δίνει **ὑποσχέσεις** γιά πλοῦτη, δόξες καί τιμές. Κι ὅταν εἶδε πώς τίπο-

τε δέν μποροῦσε νά δελεάσει τόν Μιχαήλ, πέρασε σίς ἀπειλές. Τό παλληκάρι τοῦ Χριστοῦ ὅμως κρατοῦσε τώρα γερά τόν θησαυρό του. Ἦταν ἀποφασισμένος. Δέν πρόκειται ποτέ ξανά νά ἀρνηθεῖ τήν πίστη του στόν Χριστό. **Χαρούμενος ἔψαλλε συνεχῶς τό «Χριστός ἀνέστη!».** Ὁ δικαστής τότε, γεμάτος ὀργή, διέταξε νά τόν ἀποκεφαλίσουν.

Ὁ Μιχαήλ ἔνιωσε μέσα του μιά μεγάλη εὐτυχία! Θά γινόταν, λοιπόν, κι αὐτός ἓνας μάρτυρας! Τί μεγάλη τιμή!

Καθώς βάδιζε γιά τό μαρτύριο, τό πρόσωπό του ἔλαμπε. Σ' ὅλο τόν δρόμο **ζητοῦσε συγχώρεση ἀπό τούς χριστιανούς** καί ὑποκλινόταν μπροστά τους. Συγκεντρώθηκε μεγάλο πλῆθος στόν τόπο ὅπου θά ἐκτελοῦνταν ἡ θανατική του ποινή. **Τόν εἶδαν νά γονατίζει καί νά ψάλλει συγκινημένος γιά τελευταία φορά τό «Χριστός ἀνέστη!».** Δέν πρόλαβε ὅμως νά τό τελειώσει. Τό ξίφος τοῦ Τούρκου τοῦ πῆρε τό κεφάλι. Ἄγγελοι παρέλαβαν τήν ψυχή του καί τήν ὀδήγησαν στόν χορό τῶν μαρτύρων, γιά νά ψάλλει αἰώνια μαζί τους τόν ὕμνο τῆς νίκης τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ.

## Ἡ πίστη στήν Ἀνάσταση

Ἔτσι ὁ Μιχαήλ, παιδιά, ἀξιώθηκε νά γίνει **νεομάρτυρας**. Ξέρετε ποιούς ὀνομάζουμε νεομάρτυρες; **Τούς Ἁγίους πού ὁμολόγησαν τήν πίστη τους στόν Χριστό καί θυσίασαν τή ζωή τους σιά χρόνια τῆς τουρκικῆς σκλαβιάς.** Προτίμησαν νά ὑπομείνουν βασανιστήρια καί τόν θάνατο ἀκόμη, παρά νά ἀλλαξοπιστήσουν. Τί κι ἂν τούς ἔταξαν πλοῦτη καί δόξες καί τιμές; Αὐτοί μέ τίποτε δέν ἀντάλλαξαν τήν πίστη καί τήν ἀγάπη τους στόν Χριστό. Τί κι ἂν τούς ἀπειλήσαν μέ φρικτά βασανιστήρια καί θάνατο; Οἱ νεομάρτυρες δέν φοβήθηκαν, δέν δείλιασαν. **Κράτησαν τήν πίστη τους, γιατί εἶναι πολυτιμότερη κι ἀπ' τό πιά ἀκριβό χρυσάφι!**

Στ' ἀλήθεια, παιδιά, ποιά πίστη κάνει τόν ἄνθρωπο τόσο δυνατό, ὥστε νά μή φοβᾶται οὔτε καί τόν θάνατο ἀκόμη; Μόνο ἡ πίστη στόν ἀναστημένο Χριστό. Μέ τήν πίστη αὐτή ὅλοι οἱ μάρτυρες καί οἱ νεομάρτυρες βάδισαν μέ χαρά πρός τό μαρτύριο. Ἦταν βέβαιοι ὅτι ὁ Χριστός ἀναστήθηκε καί αὐτοί μετά τόν θάνατό τους θά εἶναι αἰώνια κοντά Του.

Ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ ὅλους τούς νεομάρτυρες. Ὁ ἅγιος Μιχαήλ ὁ Βουρλιώτης γιορτάζει σίς **16 Ἀπριλίου**, τή μέρα πού μαρτύρησε, ὁμολογώντας μέ θάρρος ὅτι «Χριστός ἀνέστη!».

(Τό σύνθημα πού ἀκολουθεῖ θά μπορούσαν νά τό φωνάζουν τά παιδιά χωρισμένα σέ δύο ομάδες).

**Α' «Ὁ Χριστός ἀνέστη!»,  
ψάλλουν οἱ οὐρανοί.**

**Β' «Ἀληθῶς ἀνέστη!»,  
ἀντηχεῖ ἡ γῆ.**

### ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ



1. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
2. Ζωγραφιά.
3. Παιχνίδι μέ προβολή: «Ἐνα καλάθι γεμάτο... πόντους».